

НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, НО НЕ ОТМЪЩАВАЙТЕ!

НАЦИОНАЛЕН ВЕСТНИК

ПРАЗНИКА

Брой 12 • год. CIII • 27 юни 2024 г. • цена 1 лев

www.stdbg.org

Печатно издание: ISSN 1313-7611 • Онлайн издание: ISSN 2815-2638

**АДВ. АЛЕКСАНДЪР ТОДОРОВ,
МАГИСТЪР ПО ТЕОЛОГИЯ**

**ЗАЩО ЦАРИГРАДСКИЯТ
ПАТРИАРХ НЯМА ПРАВО
ДА ОТМЕНЯ АКТОВЕ НА ДРУГИ
ПАТРИАРСИ, НИТО ДА БЪДЕ
ВЪРХОВЕН СЪДИЯ**

На стр. 2,3,6,8

XVIII НАЦИОНАЛЕН ТРАКИЙСКИ ХРИСТИЯНСКИ СЪБОР „СПАСОВДЕН“ В МЕСТНОСТТА „БАКАДЖИЦИТЕ“ КРАЙ ЯМБОЛ

МАРИЯ НИКОЛАЕВА, ГР. ЯМБОЛ

На 13 юни 2024 г. Православната църква празнува Възнесение Господне, познат като Спасовден. На този ден в местността „Бакаджиците“ край Ямбол се проведе традиционният Национален тракийски християнски събор „Спасовден“.

Тракийските бежанци почитат християнския празник Възнесение Господне, символизиращ акта на човешкото Спасение, защото той носи в себе си спомена за хилядите изстрадали тракийски българи, които макар прокудени и разорени, са съхранили своята християнска вяра и българската идентичност.

Целта на събора е да популяризира тракийския фолклор и да съхрани връзката вяра-традиция.

Съборът, организиран от Съюза на тракийските дружества в България, Дружество „Тракия“, гр. Ямбол, със съдействието на Община „Тунджа“ и Община „Ямбол“, и тази година събра стотици гости и участници.

Гости на събора бяха Станчо Ставрев – кмет на община „Тунджа“, Атанас Христов – председател на общински съвет „Тунджа“, Стоян Петков и Тодор Налбантов – заместник кметове на община „Тунджа“, Красимир Премянов – председател на Съюз на тракийските дружества в България и Михаил Вълв – председател на дружество

„Тракия“, гр. Ямбол.

Съборът започна с благодарствен молебен, отслужен от отец Жельо и продължи с приветствено слово на председателя на дружество „Тракия“ Михаил Вълв.

В своето приветствие към присъстващите Красимир Премянов съобщи за решението на Централното ръководство на Съюз на тракийските дружества в България да награди председателя на Ямболското тракийско дружество с медал „180 години Капитан Петко войвода“ и използва възможността да му го връчи.

Кметът на община „Тунджа“ Станчо Ставрев поздрави организаторите, участниците и гостите на събора затова, че чрез неговото поддържат жива историческата

памет. Той подчерта готовността на ръководената от него община както до сега, така и в бъдеще да съдейства за организацията на тази културна проява.

Празничен концерт изнесоха музикантите, певците и танцьорите от тракийския ансамбъл „Тунджа“.

След тях сцената заемаха групови и индивидуални певци и инструменталисти. Часове наред гората наоколо се огласяше от тракийски мелодии и от аплодисментите на публиката. Най-бурни бяха нейните реакции, когато на сцената се качваше малко момиченце, облечено в народна носия, за да пее заедно с баба си. Тогава спонтанно се чуваха и възгласи: „Браво!“ за награда на малката изпълнителка. В такива случаи в душата на всеки българин се засилва увереността в бъдещето ни – има ли предаване и приемане на българския фолклор и традиции – ще я има и България.

При всяка подходяща хороводна мелодия на поляната между сцената и зрителите спонтанно се изви ваха хора.

В събора взеха участие певчески групи и индивидуални изпълнители както от гр. Ямбол, така и от Ямболска област. Изпълнителите бяха отличени с грамоти за участието си в тазгодишния тракийски християнски събор „Спасовден“.

Продължава на 4-а стр.

ВАНЯ ИВАНОВА

**СЪЮЗЪТ НА ТРАКИЙСКИТЕ
ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ
В БИТКА ЗА ПАМЕТА И ТЪРСЕНЕ
НА ИСТОРИЧЕСКА СПРАВЕДЛИВОСТ
(1990–2024)**

ИЗЛЕЗЕ ОТ ПЕЧАТ ВТОРО ДОПЪЛНЕНО ИЗДАНИЕ НА МОНОГРАФИЯТА „СЪЮЗЪТ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ В БИТКА ЗА ПАМЕТА И ТЪРСЕНЕ НА ИСТОРИЧЕСКА СПРАВЕДЛИВОСТ (1990–2024)“

Изминаха четири години от публикуването на монографията „Съюзът на тракийските дружества в България в битка за паметта и търсене на историческа справедливост (1990–2020)“, чиито автор е Ваня ИВАНОВА. Основната част от тиража бе разпространена сред тракийските дружества в страната, в институционални библиотеки в България, а останалата – чрез свободна продажба.

Изчерпването на първото издание и натрупването на нови факти за дейността на Тракийската организация наложиха отпечатването на второ издание. Новият тираж е подготвен по оригиналното първо издание от 2021 г., което е допълнено с нова фактология и документи за периода 2021–2024 г., добавени са и нови източници към библиографията.

Изданието е посветено на 128-та го-

дишна от началото на организираното тракийско движение в България, 180 години от рождението на Капитан Петко войвода, 100 години от създаването на Тракийския младежки съюз и 90 години от основаването на Тракийския научен институт.

Читателите, които проявяват интерес към монографията, могат да се обадят в тракийския дом в столицата.

Печатница „Спектър“ АД
София • 2024

ЗАЩО ЦАРИГРАДСКИЯТ ПАТРИАРХ НЯМА ПРАВО ДА ОТМЕНЯ АКТОВЕ НА ДРУГИ ПАТРИАРСИ, НИТО ДА БЪДЕ ВЪРХОВЕН СЪДИЯ

АДВ. АЛЕКСАНДЪР ТОДОРОВ,
МАГИСТЪР ПО ТЕОЛОГИЯ

„Не съдете по външност, а съдете с праведен съд“ (Йоан 7:24)

Появи се ново неправославено учение – че Константинополският патриарх бил „глава“ на всички поместни Православни църкви¹ и имал право да отменя решения на други патриарси, защото притежавал правото „да взема неотменими решения по дела на епископи и други клирици от поместните църкви според 9-то и 17-то свещено правило на IV Вселенски събор в Халкидон“², както и че бил „център на Православието“³. Тези три претенции на патр. Вартоломей са разписани в неканоничния негов „Томос за автокефалия на Православната църква в Украйна“ и бяха богословски, канонично и исторически опровергани още след издаването на Томоса от 06. 01. 2019 г. Но въпреки това през последните седмици в България тези неправославни претенции отново биват разпространявани в опит да се оправдаят **четири** беззакония:

I. неканоничното „възстановяване в сан“ на украинските разколници Филарет Денисенко и Макарий Малетич, както и на клириците „ръкоположени“ от тях (вкл. председателя на ПЦУ Епифаний Думенко), след като са били низвергнати и отлъчени от Църквата, което „възстановяване“ патр. Вартоломей направи през октомври 2018 г. без да има такива правомощия и в нарушение на каноните, забраняващи това (32-ро Апостолско правило, 15-то правило на Антиохийския събор, 118-то правило на Картагенския събор, 5-то правило на I Вселенски събор и Послание на Картагенския събор до папа Целестин).

II. неканоничното предоставяне с Томоса от 06. 01. 2019 г. на автокефалия в чужда юрисдикция, в която патр. Вартоломей след 1686 г. няма никакви правораздавателни правомощия (митрополитите на Малорусия) Киев и Белорусия са предадени от Константинополския патриарх Дионисий IV и неговия Синод в управление на Московската патриаршия със специална Патриаршеска и Синодална Грамота от 1686 г.⁴ и оттогава никой Цариградски⁵ патриарх не е оспорвал това, нито е отправял юрисдикционни претенции към Украйна⁶). Като издаден извън компетентността на Константинополския патриарх Томосът е нищожен, тоест не поражда никакви канонични права. Той е в пряко нарушение на **2-ро правило от II Вселенски събор и **8-мо правило от III Вселенски събор**, които не позволяват на никой епископ да простира властта си над чужда юрисдикция/епархия, а също и в нарушение на 17-то правило от IV Вселенски събор и 25-то правило от VI Вселенски събор, които не допускат никакви претенции за църковна власт над територии, в които претендиращият не е упражнявал църковна власт повече от 30 години (давността за претенции на Константинополската патриаршия е изтекла преди повече от 300 години). А патриархът също е епископ и няма право да се меси в делата на други патриаршии – техните Устави също не допускат това и никога не са го допускали, защото това би било липса на автокефалност.**

III. съслуженията в Пловдивска епархия с низвергнатия от свещен сан игумен Пьотр Еремеев (низвергнат от Московския патриарх на основание решение на Епархийския църковен съд на Московска епархия⁷), който бил „възстановен в сан“ от Цариградския патриарх Вартоломей. Свещените канони, посочени в т. I., не позволяват

низвергнати или отлъчени от един епископ/патриарх да бъдат възстановявани или приемани в общение от друг. Следователно игумен Еремеев реално не е възстановен в сан, възстановяването му от патр. Вартоломей е нищожно поради липса на компетентност.

IV. съслужението на петимата български архиереи с украинските разколници в Турция на 19 май 2024 г. Вместо да се помогне на нашите архиереи честно да се покаят за тази безчинна постъпка, с което въпросът да приключи и да има мир в БПЦ-БП, някои свещеници започват да опитват да оправдават съслужението с разколниците, чрез признаване на неправославните учения в Томоса на патр. Вартоломей от 06.01.2019 г., които по същество са **еклесиологична ерес** (нео-папизъм – претенции за папска власт в Православната църква).

И тъй, защо Цариградският патриарх не е глава на поместните църкви, нито върховен безопасационен съдия по дела на клирици от автокефалните поместни църкви, нито пък „център на Православието“, както лъжливо е посочено в Томоса? Причините, накратко, са следните:

1. Глава на Църквата е не някой от патриарсите на поместните църкви, а Сам Господ Исус Христос, което е дословно казано в Божието слово (Еф. 1:22 и 5:23) и което е догмат на вярата. Следователно, думите на патр. Вартоломей в Томоса му, че „автокефалната църква в Украйна припознава като свой глава светейшия апостолски и патриаршески Вселенски престол, **както (постъпват) и останалите патриарси и предстоятели**“, противоречат на Божието слово. Следователно, щом противоречат, тези думи са лъжа. Те са лъжа не само от догматическа гледна точка, но и от фактическа – понеже никъде никога не е приемано решение, че патриарсите и предстоятелите на автокефалните църкви приемат за своя глава Вселенския патриарх. Папизмът сам по себе си не е нова ерес, но патриарх Вартоломей сега се опитва да я възобнови в своя полза. Православните, с Божия помощ, не би следвало да приемат тази измама и не би следвало да се страхуват да я избличават, защото избличаването ѝ е проява на любов и загриженост както към измамника, така и към измамваните.

2. Автокефалията е самостоятелно и независимо възглавяване на поместна Църква от предстоятел, който е избран от своя синод, което именно е и отразено в термина „автокефалия“ (от гръцки: *αὐτός* – **сам**, и *κεφαλή* – **глава**). Следователно в Православната Църква няма как главата на една автокефална Църква да бъде предстоятел/глава на друга автокефална Църква. Още повече Константинополската патриаршия се появява едва през IV в. – няма преди това поместните църкви или Съборната Църква са били без предстоятели?

3. Двете правила (9-то и 17-то) на IV Вселенски събор дават право на Цариградския патриарх да бъде върховен съдия по църковни дела на клирици само от неговата патриаршия, а не на клирици от другите патриаршии. Следователно лъжа са думите в Томоса: „...се запазва и правото на всички архиерей и останалите клирици за апелация пред Вселенския патриарх, който обладава каноничната отговорност да взема неотменими решения по казуси на епископи и други клирици от поместните църкви според 9-то и 17-то свещено правило на Четвъртия вселенски събор в Халкидон“. Тези две правила обаче са несъотнесими към претенциите на Константинополския патриарх спрямо

другите поместни църкви, защото:

3.1. Никой патриарх няма власт да отменя решения срещу клирици, наложени от друг патриарх – противното би означавало, че даден патриарх има по-голяма власт от друг и че може да кадрува в чужда юрисдикция (където дори няма право да ръкополага). Неслучайно Господ Исус Христос дал равна власт на апостолите (Мат. 18:18) и изрично им казал, че никой от тях няма да бъде по-властен от останалите: „знаете, че князете на народите господаруват над тях, и велможите властвуват върху им, **между вас обаче няма да бъде тъй**“ (Мат. 20:25-26). Спасителят тържествено осъдил дори самата мисъл за първенство между апостолите. Канонистът епископ Никодим Милаш пише: „И както между апостолите нямало и не могло да има първенство във властта, така няма и не може да има такова първенство между апостолските приемници, епископите, които всички имат еднаква власт и достойнство, която и катедра да заема този или она от тях“⁸. Това канонично тълкуване на епископ Никодим Милаш (местно канонизиран за светец) напълно съответства на исконното църковно учение за единството на Църквата и равенството на епископите, изразено от древни светци като св. Иринеи Лионски и св. Киприян Картагенски⁹. Според Тертулиан също всички отделни поместни църкви са равни помежду си, тъй като всички в еднаква степен владее апостолската истина¹⁰. Всеизвестни са и думите на св. Григорий Двоеслов, папа римски, в писмото му до императора (Послание 33): „**Аз казвам без ни най-малко колебание, че който нарича себе си Вселенски епископ или желае тази титла, е по своята гордост предшественик на антихриста, защото претендира по същия начин да бъде над другите**“¹¹. Той пише тези думи, защото след като Константинопол става столица на империята, под влияние на императора, Константинополският патриарх Иоан поискал да бъде признат за първи епископ в цялата Църква и си присвоил титлата Вселенски. На него пък св. Григорий пише: „Размисли за това, писал папата, че твоята безразсъдна надменност смущава църковния мир, възлюбени братко. Възлюби с цялото си сърце смирението, чрез което може да се съхрани съгласието на всички братя и единството на светата вселенска Църква... Какво ще кажеш на Христа, Който е всеобщата глава на Църквата при изпитанието на последния съд, ти, който, като се наричаш вселенски, се стараш да подчиниш на себе си всички нейни членове?... Заради тази безумна и надменна титла Църквата се разделя и сърцата на всички братя се смущават заради тази съблазън... Ти се стараш да отнемеш от всички това, което желаеш незаконно да присвоиш за себе си. И когато искаш да поставиш себе си над всички с това гордо название и да ги унизиш в сравнение с теб, какво още ще направиш – ще кажеш: аз ще възляза на небесата и ще въздигна своя трон над звездите небесни?“¹². За титлата Вселенски Св. Григорий писал в писмо до Александрийския епископ Евлогий: „Защо се наричаме епископи, ние, които дължим своето достойнство на смирението на нашия Изкупител, всъщност следваме гордостта на Неговия неприятел?“... тази титла бе предложена на моите предшественици, но никой от тях не поискал да я приеме, за да могат, уважавайки на тоя свят честта на всички свещеници, да запазят своята чест в очите на Всемогъщия“, ... „да се приеме тази титла, значи да се наруши единството на всички патриарси; и ако се случи този, който се нарича вселенски, да изпадне в някоя

ерес, то няма да има вече епископ, останал верен на истината“¹³.

3.2. Такова учение – че Цариградският патриарх можел да отменя решения на други патриарси относно техни клирици (което би означавало той да властва най-малко съдебно над тях) не съществува в никой православен катехизис, в никое тълкуване на Символа на вярата (9-ти член), в никой учебник по Догматика, в никой учебник по Канонично (Църковно) право. Това е най-обикновена злоупотреба с тълкуването на каноните (правила 9-то и 17-то на IV Вселенски събор) по класически папски образец – двете правила се разглеждат от патр. Вартоломей **изолирано** от учението на Църквата по въпроса за равната власт между апостолите, от останалите канони и дори от историческия контекст на Халкидонския събор (Халкидон е малък град/предградие до царствания град Константинопол, който днес не е царство). По същия начин постъпва папата – Господните думи „ти си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата Си“ (Мат. 16:18) той използва, за да обоснове своята ерес, че апостол Петър бил камъкът на Църквата и най-върховният апостол и понеже ап. Петър бил убит в Рим, а там днес резидира папата, то значи папата като наследник на Петър бил най-върховният епископ и глава на Църквата... Ако се види обаче в каква връзка (в какъв контекст и диалог) Христос казва горните думи на св. ап. Петър, става ясно, че Господ изгражда Църквата си върху вярата, че Той, историческата личност Исус, е Христос и Син на живия Бог и върху тази вяра/камък е основана Църквата Му (затова и ние се наричаме християни, а не петърняни). Подобно на нечестивото папско тълкуване на Мат. 16:18, и патр. Вартоломей сега преиначава смисъла и приложението на 9-то и 17-то правила на IV Вселенски събор, **извадени от контекста на Священото Предание и останалите канони**. Като злоупотреба със съборното наследство и изопачава практиката на Църквата, той се опитва да докаже несъществуващото си право на върховен съдия над останалите патриарси и синоди в православия свят.

3.3. Известният византийски канонист Зонара тълкува 17-то правило по следния начин: „**Но Константинополският патриарх не се поставя за съдия над всички, без изключение, митрополити, а само над подчинените му. Защото той не може да привлече на свой съд митрополитите на Сирия, или Палестина и Финикия, или на Египет против волята им; но митрополитите на Сирия подлежат на съда на Антиохийския патриарх, а палестинските — на съда на Йерусалимския патриарх, египетските пък трябва да се съдят при Александрийския патриарх, от които (патриарси) приемат и ръкоположение, и на които са и подчинени**“¹⁴. Същото поддържа и тълкувателят на каноните епископ Никодим Милаш, който, преди да цитира Зонара, изрично посочва защо го цитира – „за да не помисли някой, че Константинополският патриарх има безусловно право над всички митрополити и извън границите на патриаршията си“¹⁵.

А свети Никодим Светогорец в известния „Пидалион“, коментирайки тези правила, ясно говори, че: „**Константинополският предстоятел няма право да действа в диоцезите и областите на другите патриарси, и това правило не му дава право да приема апелации по каквото и да е дело във Вселенската Църква**“.

Продължение на 3-а стр.

XVII РЕГИОНАЛЕН ТРАКИЙСКИ ХРИСТИЯНСКИ СЪБОР „СПАСОВДЕН“ В АХЕЛОЙ

На 13 юни 2024 година се проведе XVII издание на Регионалния християнски тракийски фолклорен събор „Спасовден“.

Традицията да се чества Спасовден е стара. През 1923 година в днешния град Ахелой (тогава Чимос) се заселват тракийски бежанци от Одринска и Беломорска Тракия. Те избират Спасовден за празник на града и по този начин продължават празничната традиция на с. Тая кадън, откъдето те идват в България.

От 2005 г. на Спасовден се провежда християнски тракийски събор, който е и патронен празник на град Ахелой.

Регионалният християнски тракийски фолклорен събор „Спасовден“ има за цел да съхрани тракийския фолклор, народните традиции и обичаи като извор на непреходната сила на българския корен и дух.

По традиция празникът започва с Божествена света литургия, последвана от осветяване и раздаване на курбан за здраве.

В събора участваха фолклорни певчески и инструментални групи; индивидуални изпълнители и групи, представящи народни традиции и обичаи.

Традиционни участници в събора бяха състави и певчески групи към тракийските дружества от областта, за които съхраняването на традициите, на българщината и православието, са дълг и чест.

...В МЕСТНОСТТА „БАКАДЖИЦИТЕ“
КРАЙ ЯМБОЛ

Продължение от 1-а стр.

ЗЛАТКА МИХАЙЛОВА

Довиждане училище, вече е ваканция – така казаха децата от Българското неделно училище „Отец Александър Чъкърък“. На състоялото се тържество Бахтъшен Мутлу, ръководител на училището, приветства всички гости и ученици и благодари на учителския екип за техния труд.

Генералният консул на България в Одрин Борислав Димитров връчи на учениците удостоверенията за завършен клас, подари им тетрадки и химикалки и пожела на всички весела ваканция. Председателят на Тракийското дружество „Георги Сапунаров“, Хасково Кирил Сарджев и председателят на Тракийското дружество „Бойко Чавдаров“ в Харманли Маргарит Петров поднесоха на учениците раници, книги с приказки и торбички, пълни с лакомства. Дарението е осигурено с помощта на спонсори.

Ръководството на училището благодари на дипломатическата ни мисия в Одрин и на тракийските дружества за подкрепата, която оказват на родното просветно средище, за да го има българският дух в Одринска Тракия.

ФОЛКЛОРНИ ГРУПИ ОТ СЕЛАТА МАКАРИОПОЛСКО И БУХОВЦИ В ПРЕДАВАНЕТО „ОТ БЪЛГАРСКО ПО-БЪЛГАРСКО“

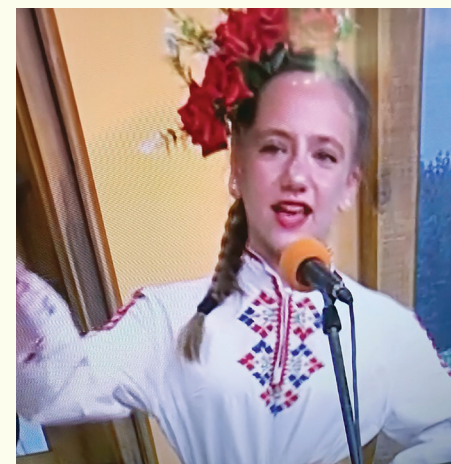
На 16 юни в музикалното предаване, което възражда народните песни, музика и танци от различни краища на страната „От българско по-българско“ с водещ Галя Асенова, гостуваха две фолклорни групи на

тракийски българи от село Макариополско – колективен член на Тракийско дружество „Стоян Мавродиев“, гр. Търговище и групата от село Буховци.

Двете групи са отличени във фолклор-

ния конкурс „С песните на Манол Михайлов“, провеждан в рамките на Националния тракийски събор на Петрова нива, организиран от Съюза на тракийските дружества в България и община Малко Търново

С участието си в предаването „От българско по-българско“ фолклорните групи показаха магията на тракийския фолклор и показаха нагледно как се съхранява богатото културно наследство и традициите.

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

1000 София
ул. "Стефан Караджа" № 7А

e-mail: stdb_sofia@abv.bg
тел.: +359 2 987 48 96; тел./факс: +359 2 987 57 53

ПОЗИЦИЯ НА ЦР НА СТДБ

Относно: Препогребването на тленните останки на Фердинанд Саксбургготски в България

Препогребването на тленните останки на Фердинанд Саксбургготски в България предизвика противоречиви чувства сред тракийските българи, преживели една от най-страшните трагедии през 1913 г., свързана с избиването на хиляди беззащитни хора и прогонването им от Източна Тракия и Мала Азия, което е съпроводено със заграването на тяхната собственост след престъпното безумие на монарха, издал заповед за започване на Междусъюзническата война, от която се възползва Турция. Академик Любомир Милетич в книгата си „Разорението на тракийските българи“ записва, че трагедията на тракийци е съпоставима с клането в Батак. За извършените зверства съвременни изследователи използват термина „геноцид“.

Тежки са последиците за Тракия и от втората национална катастрофа, сполетяла България след Първата световна война, в която Фердинанд избира страната на Централните сили. По силата на Ньойския договор от 1919 г. Западна Тракия е предадена под управлението на Антантата. Като неразделна част от договора, по искане на Гър-

ция е приложена и т.нар. Конвенция за доброволна размяна на малцинствата между двете съседни страни, която впоследствие е използвана от гръцките управляващи среди за насилствено прогонване на българското население от Западна Тракия. През юли 1923 г. с Лозанския договор Западна Тракия е дадена на Гърция, а Източна Тракия на Турция. Надеждите на българските бежанци, напуснали Тракия по време на войните и непосредствено след тях, че след оттеглянето на чуждите власти, ще могат да се завърнат по домовете си, не се сбъдват.

По силата на Ньойския диктат от българската държава са откъснати Западните покрайнини и Южна Добруджа. Страната ни е лишена от правото да притежава модерна армия. България е задължена да поеме издръжката на съглашенските окупационни войски и съглашенската комисия у нас, разходите по репатрирането на българските военнопленници, предаването на съседните държави (Югославия, Гърция и Румъния), на значително количество добитък и каменни въглища. Наложените репарационни плащания от 2,25 млрд. златни франка лягат като тежко бреме върху бедния български народ, принуден да плаща за безумията на

Фердинанд. Втората национална катастрофа превръща България във второстепенна балканска държава, заредена с реваншизъм.

Сериозни изследователи и автори на мемоари са дали своята оценка за управлението на Фердинанд като пагубно за България, а политиката му по време на Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война е оценена като престъпна. Тези констатации са потвърдени и в мотивите на съда, разследващ причините и виновниците за националните катастрофи. За това надеждата на наследниците му, че препогребването на тленните останки на Фердинанд в България, ще послужи като обединителен фактор, са повече от абсурдни.

Като потомци на тракийски бежанци спазваме завета на своите деди: „Да не забравяме, но да не отмъщаваме.“ За това уважаваме последната воля на Фердинанд да бъде погребан на българска земя. Но никога няма да забравим и да простим вината му за националните катастрофи, довели до хиляди човешки жертви и загуби на изконни български земи. Тази престъпна политика не заслужава реабилитация!

17 юни 2024 г.

гр. София

Честито!

Централното ръководство на Съюза на тракийските дружества в България и редакционната колегия на вестник „Тракия“ честитят на рождениците на Съюза през месец юли:

- Стоян Райчевски – София..... 1 юли 1944 г.
- Д-р Динко Странски – София 1 юли 1979 г.
- Михаил Вълв – Ямбол 5 юли 1953 г.
- Татяна Атанасова – Павликени 5 юли 1961 г.
- Златка Чолакова – Хасково..... 8 юли 1961 г.
- Тоню Тонев – Средец..... 11 юли 1950 г.
- Елена Чифликова – Кърджали 14 юли
- Д-р Юлия Григорова – София..... 16 юли 1963 г.
- Минка Божкова – Исперих 18 юли 1949 г.
- Недялка Тенева – с. Осеново..... 18 юли 1968 г.
- Маруся Любчева – Бургас 20 юли 1949 г.
- Маргарит Петров – Харманли..... 25 юли 1955 г.
- Иван Стамболиев – София 25 юли 1948 г.
- Верка Секулова – София 27 юли 1942 г.
- Златка Стайкова – София 26 юли 1942 г.
- Цанко Атанасов – Стара Загора 28 юли 1977 г.

ЗЛАТЕН МЕДАЛ „КАПИТАН ПЕТКО ВОЙВОДА“ С ЛЕНТА ЗА ГЕОРГИ ЙОРДАНОВ

На 21 юни 2024 г. председателят на СТДБ Красимир Премьянов награди Георги Йорданов за заслугите му към българската култура със златен медал „Капитан Петко войвода“ с лента.

Патриот и родолюбец, Георги Йорданов оставя трайна следа след себе си като министър на културата (1986–1989 г.). Уважаван от поколение учени, актьори, музиканти, художници и творци. Носител на множество награди. Два пъти е награждаван с най-високия орден на социалистическа България – „Георги Димитров“, и веднъж с орден „13 века България“.

През 2023 година когато по

случай 24 май е награден с най-високото отличие на Министерството на културата – „Златен век с огърлие“, министър Найден Тодоров обявява, че по мнение на творци, Георги Йорданов е определян като „най-добрия министър на културата“ в ново време. Какво по-голямо признание от това!

По образование Георги Йорданов е юрист, работил е като прокурор в Сливен. Политическата му кариера започва като секретар на ГК на ДКМС, завеждащ отдел „Пропаганда и агитация“ в ОК на БКП. В продължение на 9 години – от 1979 до 1987 г. е вицепремиер.

През 80-те години на ХХ в. е бил председател на Съвета за духовно развитие при Министерския съвет, Министър на културата, науката и просветата в правителството на Георги Атанасов от 19 август 1987 до 4 юли 1989 г., Народен представител е между 1971 и 1990 година. В периода от 2 февруари 1982 до 19 август 1987 г. е председател на Комитета за култура. Големи са заслугите му за развитието и утвърждаването на българската култура, за организирането на грандиозните чествания за 1300-годишнината на българската държава, за построяването на НДК и др.

ТРАКИЯ – Орган на Съюза на тракийските дружества в България – София 1000, ул. „Стефан Караджа“ 7А, тел.: 02/987 48 96

Абонирайте се!

Каталожен номер

759

Издава: Върховният комитет

Редакционна колегия: Главен редактор д-р Ваня ИВАНОВА, чл.-кор. на БАН проф. Васил ПРОДАНОВ, чл. кор. на БАН Иван ГРАНИТСКИ, д-р Динко СТРАНКИ, Мария БОЖКОВА, Хубен СТЕФАНОВ; [Тодор КОРУЕВ] Дизайн: Мария БУДЕВА; e-mail: stdb_sofia@abv.bg, факс: 02/987 57 53

БАНКОВА СМЕТКА
СТДБ (за вестника)

IBAN: BG34STSA93000001682816 BIC: STSABG5F
Банка ДСК ЕАД, клон 1, ул. „Княз Ал. Батенберг“ – София 1000

КОРЕСПОНДЕНТИ: Димитринка СМОЛЕВА (София) 0886 746 044; Христо ХРИСТОВ (Варна) Недка ГОСПОДИНОВА (Перник) 076/60 13 67; Радостина ПРАМАТАРОВА (Средец); Стефан МИЛЕВ (Маджарово); Веска ЛАМБОВА (Шумен) 0877 71 85 03; Светла ЧЕРНОГОРОВА (Сливен); Донка ДИМОВА (Карнобат) Златка МИХАЙЛОВА и Анета ГЕОРГИЕВА (Хасково) 0894 044 420; Мария ИВАНОВА (Ямбол) Светлана ПЕЕВА и Валя ГЕОРГИЕВА (Поморие); Недка ОНОВА (Крумовград).

Изпращайте текстове не по-дълги от 4 стандартни машинописни страници (1800 знака).

ТУРЦИЯ ИСКА ОБЯСНЕНИЕ ЗА УЧАСТИЕТО НА ВАРТОЛОМЕЙ ВЪВ ФОРУМА ЗА УКРАИНА: ТОЙ НЕ Е ВСЕЛЕНСКИ ПАТРИАРХ!

Турските власти многократно са заявявали, че не признават титлата на Вартоломей „Вселенски патриарх“, отбелязвайки, че според Лозанския мирен договор от 1923 г. той има статут на глава на гръцката православна общност в Турция.

Турция отрече информацията, че Константинополският патриарх Вартоломей е участвал в конференцията за Украйна в Швейцария като лице с държавен статут. Анкара също така поиска обяснение от организаторите на конференцията за присъствието на неговия подпис върху заключителната декларация, каза говорителят на турското външно министерство Онджу Кечели, цитиран от ТАСС.

„Съобщения, че Гръцката (Константинополска) православна патриаршия е участвала в мирната среща на върха за Украйна, проведена в Швейцария на 15-16 юни 2024 г., с държавен статут и че турският външен министър Хакан Фидан е провел официална среща с патриарх Вартоломей в кулоарите на срещата, не отговарят на действителността. Ние поискахме обяснение от Швейцария и Украйна, като организатори, относно твърденията, че името на Гръцката православна патриаршия по-късно е добавено като страна, подписала съвместното комюнике след срещата на върха“, заяви в декларация говорителят на турското външно минис-

терство.

Той отбеляза, че позицията на Турция относно статута на Константинополския патриарх остава непроменена. „Няма промени в нашата държавна политика по отношение на Гръцката православна патриаршия“, подчерта дипломатът. Турските власти многократно са заявявали, че не признават титлата на Вартоломей като „Вселенски патриарх“, отбелязвайки, че според Лозанския мирен договор от 1923 г. той има статут на глава на гръцката православна общност в Турция.

Вартоломей взе участие в конференцията за Украйна, която се проведе на 15-16 юни в Бюргенщок. Той направи изказване по време на форума и подписва финалната декларация.

Заключителното комюнике не беше подписано от Армения, Бахрейн, Бразилия, Ватикана, Индия, Индонезия, Йордания, Ирак, Колумбия, Либия, Мексико, Обединените арабски емирства, Руанда, Саудитска Арабия, Тайланд и Южна Африка.

Русия не беше поканена на конференцията в Бюргенщок. Отсъстваха и делегациите на повечето членове на ООН. Както заяви говорителката на руското външно министерство Мария Захарова, конференцията се оказа пълно фиаско, а подобни сбирки не могат да служат за основа за устойчив мир, добавя ТАСС.

ЗАЩО ЦАРИГРАДСКИЯТ ПАТРИАРХ НЯМА ПРАВО...

Продължава от 6-а стр.

Както от подписаните и одобрявани еретически документи, патриарх Вартоломей се изобличава и от многократните молитви с папата, чрез които първият засвидетелства своята икуменическа вероизповед и презрението си към свещените канони, забраняващи съвместни молитви на православни с еретици (10-то, 11-то и 45-то Апостолски правила).

8. Мнозина, от страх да изповядат истината по въпроса за нео-папистката ерес, изложена в Томоса за автокефалията от 06.01.2019 г., и за изопачаването на каноните там, казват, че не можело да се прецени дали украинските разколници са разколници и дали Цариградският патриарх имал право да възстановява в сан низвергнати от други патриарси, защото трябвало първо Вселенски събор да се произнесе. Това не е вярно. Ереста е отклонение от Христовото (православното учение. Разколът е самочинно отделяне от каноничната йерархия. Това са обективни факти и, който познава Христовото) православното учение и свещените канони, лесно вижда кое е ерес и кое е разкол. Например съслужението на петимата български архиепископи с украински разколници на 19 май 2024 г. в Истанбул е обективен факт. Това че последните са разколници следва от цитираните по-горе свещени канони, а не е въпрос на субективна преценка или предпочитания. Единствено за осъждането на българските архиепископи е нужен митрополитски събор – решение на българския Св. Синод,

защото наказанията низвержение и отлъчване не могат да се налагат от вярващия народ или от свещенството, а само от Св. Синод. Каноните посочват греха – това, което е забранено, и то е задължително за всички християни, а Св. Синод е органът, който е компетентен и отговорен да наложи наказание. Ситуацията е аналогична, както ако група хора видят как един човек убива друг – убийството е обективен факт, групата хора са свидетели, но те не могат сами да хвърлят убиеца в затвора, защото наказването е в правомощията на съда. Фактът на убийството обаче не зависи от преценката съда, този факт вече се е осъществил. Дори ако съдията бъде подкупен и оправдае виновния, убиецът си остава убиец. По същата логика Арий, проповядвайки ерес, е бил еретик и преди решението на I Вселенски събор, а не е станал такъв едва при решението на събора. В същия логически порядък, дори теоретично да се предположи, че Св. Синод на БПЦ-БП признае украинските разколници от ПЦУ за част от Христовата Църква, това решение ще бъде неканонично и няма да промени факта, че те са разколници, защото съгласно каноните те могат да бъдат възстановени в сан и приети в общение само от същата поместна Църква, която ги е низвергнала/отлъчила (като няма пречка да стане при искрено покаяние от тяхна страна). По същата логика, ако Св. Синод приеме решение например да разреши еднополовите бракове или да промени начина на определяне на Пасха, това решение ще бъде

неканонично и незадължително – съгласно чл. 69, ал. 2 от Устава на БПЦ-БП решенията на Св. Синод са задължителни, **само ако не противоречат** на догмат или канон на Църквата. И тъй, Вселенски събор може да е необходим за осъждането на патр. Вартоломей и низвержението му, но фактът че той нарушава свещените канони (т.е. дръзко греша) с тези самочинни възстановявания в сан на клирици, низвергнати от други патриарси, е факт, чиято незаконност следва директно от каноните. Именно, за да преценяваме честно и да отделяме истина от лъжа, Господ е наредил – **„не съдете по външност, а съдете с праведен съд“**. По същата причина и св. апостол Павел нарежда: „Страни от еретик, след като го посъветваш веднъж и дважд, знаейки, че такъв човек се е извратил и греша, като сам осъжда себе си“ (Тит 3:10-11). 15-то правило на двукратния Цариградски събор също дава право да се отделяме от еретичестваци патриарси, ако те открито проповядват **„ереси, осъдени от светиите събори или от отците“**, защото те са станали **„лъжеепископи“**, както ги нарича канонът, в момента, когато са започнали открито да проповядват ерес, а не чак след съборното им персонално осъждане. Така и св. Максим Изповедник е прекъснал общение с еретиците клирици (епископи и свещеници) без да чака съборното им осъждане. И Църквата го облажава за това. Следователно, макар миряните и нисшият клир да не могат да низвергнат патр. Вартоломей, те обаче могат да изобличат лъ-

жеученията му в горепосочените писмени официални документи и потъпкването на св. канони, което той върши (вкл. съмолитстванията с папата и с украинските разколници) и да странят от него.

9. Накрая, въпросът има и нравствена страна, която всъщност предпоставя чисто каноническата. При наличие на специални молби към БПЦ-БП от Киевския и на цяла Украйна митрополит Онуфрий и от други канонични украински митрополити морално да подкрепим страдащата Украинска православна църква, където вече от няколко години разколниците с подкрепата на светската власт бият свещеници, осакатяват православни и завземат храмове, не е ли предателство нашата поместна Църква не само да мълчи за разкола в Украйна, но дори отделни архиепископи да съслужават с разколниците вместо с митрополит Онуфрий? Не е ли това съучастие в греха на разкола? **„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си“** (Иоан 13:35). Ако ние не само бездушно обръщаме гръб на страдащите наши братя и сестри от каноничната Църква в Украйна, тоест не показваме никаква любов и съчувствие към тях, но дори подпомагаме опитите на патр. Вартоломей да легитимира разкола ПЦУ и така да руши Църквата, то дали сме ученици и приятели на Христа? Ако пък съслужението с разколниците на 19 май 2024 г. не е било преднамерено, то няма пречка грехът да бъде заличен със съответното покаяние – и ще има радост и на небесата, и в БПЦ-БП.

Живеем в епоха на засилено дяволско нападение срещу Христовата Църква. В тази си атака той до крайна степен ще се ожесточава, тъй като времето му постепенно изтича. За православните християни това е благодатно време за очистване от греха, изповедничество, духовна бран против „дълбините сатанински“ (Откр. 2:24), а ако трябва – и за мъченичество. Свободата, мярата на нашата вяра и любовта ни към Св. Троица определят всеки наш избор. А в любовта „страх няма“ (1 Иоан. 4:18). Затова за мъжествените и верните Господ обещава: „Който побеждава, той ще се облече с бели дрехи, и няма да залича името му от книгата на живота“ (Откр. 3:5). Амин.

Бележки:

1. Виж официалния сайт на Вселенска патриаршия <https://ec-patr.org/patriarchikos-kai-synodikos-tomos-chorigiseos-aytokefaloy-eckklesiastikoy-kathestotos/>: „...we declare that the Autocephalous Church in Ukraine knows as its head the most holy Apostolic and Patriarchal Ecumenical Throne, just as the rest of the Patriarchs and Primates also do...“

2. Пак там: „...while further preserving the right of all Hierarchs and other clergy to address petitions of appeal to the Ecumenical Patriarch, who bears the canonical responsibility of irrevocably passing judgment over matters related to bishops and other clergy in local Churches, in accordance with the sacred Canons 9 and 17 of the Fourth Ecumenical Council in Chalcedon.“

Продължава в следващия брой